

исторически паметници има своите прояви още от 30-те години на XIX век. Това движение е опора на голямата идея за съхраняване на националната духовна идентичност, а в перспектива за възстановяване на българската държавна самостоятелност. Събраните материали, включително и тези през 1878 г, в описания случай, а и в други, са предадени на чужди учени, стават част от музеи и архиви извън България. Попълването и обособяването на музейна сбирка в Сливен става на по-късен етап. Несъмнено, опитът от миналото, активността на някогашните сливенски родолюбци по събиране на старини са подтик за реализиране на идеята за музейна институция. Определено, наложените годишнини на музея в нашия град трябва да бъдат прецизирани въз основа на по-широка документална база и анализирани в бъдещо задълбочено проучване. Като музейни специалисти нямаме право да бъдем небрежни към историческите факти, отнасящи се и до историята на музея, защото той не е само институция, а храм, към който сме задължени да се отнасяме с почит.

Митрополит Серафим Сливенски се изявява на обществената арена в смутно време – преди и след Освобождението. Той е един от забележителните български архиереи от епохата на Възраждането, ярка, открояваща се с активността си личност в обществения живот на град Сливен. Големи, но още недостатъчно проучени са заслугите му към църковното движение и националната легално-политическа борба. Той проявява понякога известна отстъпчивост, но по отношение на най-важното – отстояване на интересите и възжеланията на българския народ, действа твърдо, последователно, трезво и разумно. Архиереят е сред дейците на църковно-националната борба, които работят в Българско, а не в имперската столица. Това предопределя изострената му чувствителност към проблемите, въздържаност от крайности в решения и действия. Неговата опитност и такт при решаване актуалните въпроси от църковно-гражданско естество са от изключително значение в пастирската и обществената му дейност след Освобождението. Първият Сливенски митрополит е без високия образователен ценз на Панарет Пловдивски, учил философия в Атина, на Антим Видински – с богословско образование, на Иларион Макариополски, учил на о-в Андрос и Атина. Той няма научните степени на екзарх Йосиф от Сорбоната в Париж. Самообразованието, опитът, умението да се справя при трудни обстоятелства, когато е поставено под въпрос националното и държавно единство, да установява контакт с миряните, обуславят влиятелното присъствие на митрополит Серафим в сложните следосвобожденски